

SILVIA RUSEN
&
MIRELA ICONARU

PRAVDA

Volumul 2
IUBIRE INTERZISĂ

Timișoara, 2019

CAPITOLUL 1

Se făcuse dimineață prea repede, dar dacă mă gândesc mai bine la ce oră ajunseseam seară acasă, aş putea spune că abia dormisem două ore. Și cum nu puteam lăsa lucrurile așa, am dat buzna în camera fratelui meu, Sasha.

— Cutremur! Repede! am strigat eu cât de tare am putut.

— Cutr.... Ce?! a țipat Sasha ridicându-se brusc din pat și căzând în genunchi.

— Oh, frățioare, ai fi fost mort până acum, i-am spus izbucnind în râs și îndreptându-mă spre camera mea.

— Lina, s-a auzit o voce de pe hol, făcându-mă să mă opresc în loc.

— Tati, i-am spus-o cu blândețe, încercând să scap cât mai ieftin.

— De câte ori ți-am spus să nu-l mai sperii pe fraatele tău? s-a răstit furios la mine și mi-am dat seama imediat că am încurcat-o.

— Glumeam cu el, tati, i-am spus întorcându-mă spre el și privindu-l în ochii-i albaștri, la fel ca ai mei.

— Niko, iar te iei de fată? a intervenit mama în următoarea clipă și am știut atunci că am scăpat.

I-am făcut cu ochiul mamei și i-am lăsat pe hol, ducându-mă la mine în cameră să mă pregătesc pentru liceu și când spun asta nu mă refer la cărți și caiete, ci la înfățișarea mea.

După o oră eram gata. Am coborât la parter să mănânc ceva, dacă mai aveam timp, căci după privirea cu subînțeles a fratelui meu întârziaseam din nou.

— Lina, dacă tot întârzii de ce mă faci să te aștept mereu? m-a întrebat el stând în ușă.

— Frate, alții trebuie să mă aștepte pe mine, nu eu pe ei, i-am răspuns răutăcios și am ieșit pe ușă, nu înainte să adresez în treacăt un salut părinților mei.

Am ajuns la liceu în câteva minute, dar nu înainte să-l las pe Sasha să coboare la intrarea liceului și asta pentru că încă nu voia să-l vadă lumea că este adus la școală de sora lui. Ce porcărie! Am parcat la locul meu obișnuit și, chiar când voiam să cobor, ușa mi s-a deschis instantaneu.

— Bună iubire, s-a auzit o voce cunoscută.

— Ivan! l-am salutat pe iubitul meu, coborând din mașină.

— Avem un director nou, mi-a spus punându-și mâna pe umerii mei.

— Era și cazul să se pensioneze boșorogul de Fedor, i-am zis izbucnind în râs. Cum este directorul cel nou? Sau este o *ea*?

— Este tot un *el*, aparent unul și mai strict, dar știi bine că o să-l facem și pe ăsta să demisioneze, mi-a replicat sărutându-mă scurt. Te-ai gândit ce le spui alor tăi? m-a întrebat conducându-mă pe holurile liceului.

— O să le spun că stau la Anna în weekend și o să vorbesc cu ea să mă acopere, am zis ridicând din umeri.

— Foarte bine! m-a sărutat în fața clasei mele, apoi a plecat, făcându-mi cu ochiul.

M-am așezat în bancă și m-am pregătit pentru cea mai plictisitoare oră, fizica, doar că, în clipa următoare, din difuzor s-a auzit vocea secretarei chemându-mă în biroul directorului.

— Ce-ai mai făcut, Lina? Omul abia a venit, m-a întrebat curioasă prietena mea, Anna.

— De data asta nimic, i-am răspuns inocent, ieșind din clasă, curioasă fiind despre ce poate fi vorba.

Cunoșteam drumul spre biroul directorului ca în palmă, doar îl făceam de câteva ori pe zi, de fiecare dată cu un motiv, dar astăzi chiar nu făcusem nimic și aveam să-i spun vreo două noului director, dacă va îndrăzni să mă acuze că aș fi făcut ceva deranjant.

— Domnișoară Koslovska, mă salută secretara.

— Olga, am răspuns la rândul meu, intrând în birou fără să bat. Dorești să mă vedeți, domnule director? m-am apropiat întrebându-l cu falsă politețe.

— Sigur că da, prințesă, mi-a răspuns imediat o voce bărbătească destul de cunoscută. Încă nu puteam să-mi dau seama despre cine este vorba, pentru că era cu spatele la mine.

— Cine dra...

— Lina, nu așa ai fost crescută, m-a atenționat întorcându-se ușor spre mine.

— Unchiule Boris, am țipat sărind peste birou, direct în fața lui. Dar cum de ești aici? S-a plictisit Andrei de tine și îți pierzi timpul cu liceenii?

— Ei, nici chiar așa! mi-a răspuns râzând, la rândul-i. Voiam să-mi încerc răbdarea cu copiii.

— Nu te cred, l-am contrazis, încrucișându-mi mâinile la piept. Ce se întâmplă, Boris? Mai întâi șase matahale după mine, apoi tu aici, sigur se întâmplă ceva, i-am spus dându-i de înțeles că intru la bănuiele.

— Lina, nu...

— Anna știe? l-am întrebat. Era vorba despre prietena mea, fiica lui.

— Sigur că nu știe, s-a grăbit el să-mi răspundă.

— Înseamnă că este vorba de mine, am concluzionat. Spune-mi! Spune-mi ceva! am stăruit eu.

— Trebuie să vorbești cu Nikolai, m-a îndemnat el, încercând să se eschiveze.

— Tata nu o să-mi spună nimic și știi foarte bine asta, așa că mai bine îmi spui tu, altfel îți decorez biroul cu hârtie igienică, când te aștepți mai puțin, am continuat eu, amenințându-l.

— Apropo de asta, părinții tăi știi ce prostii faci? zise, încercând să mă șantajeze. Dar nu m-am lăsat.

— Unchiule, spune-mi! Știi că oricum o să aflu, am insistat.

— Natasha a primit altă scrisoare de amenințare pe numele tău.

— Încă una? Mai exact, câte au fost? am întrebat eu șocată.

— Nikolai o să mă castreze pentru faptul că ți-am spus. Cu cea de azi se fac zece. Trebuie să ai grijă Lina! Oamenii ăștia par foarte serioși, m-a atenționat el nervos.

— Cine are curajul să se pună cu Pravda? l-am întrebat încet.

— Cineva care nu are multe de pierdut, așa că înțelegi de ce trebuie să încetezi cu rebeliunile și să stai potolită pentru o vreme.

— De aceea ai venit și din cauza asta am mereu pe urmele mele matahalele? l-am întrebat intrigată. Le este frică să nu pățesc ceva, înțeleg, dar de ce tocmai eu? Sau și frații mei au parte de asta?

— Numai tu ești vizată, m-a lămurit imediat. Petrus se întoarce mâine din Anglia, iar Sasha o să stea o perioadă acasă.

— Și eu o să fiu o afurisită de momeală, nu?! am țipat, dându-mi brusc seama de o realitate la care nu mă gândisem până atunci.

— Lina, te asigur că nu vei fi în pericol atâta timp cât faci ce ți se spune și îi dai papucii lui Ivan al tău, a continuat el.

— Nu sunt un cățel să stau unde îmi spuneți voi și mai ales nu o să mă despart de Ivan doar pentru că așa vreți voi, am țipat în continuare. Tata știe? l-am întrebat încet.

— De Ivan? Lina, îți subestimezi părinții dacă crezi că nu știi fiecare pas pe care îl faci.

— Minunat! am exclamat furioasă, dându-mă jos de pe birou și așezându-mă pe scaun. Și? Care-i planul?

— Vei face ce faci de obicei, fără să ieși și mai mult decât până acum în evidență, și vei sta neîntrerupt aproape de bodyguarzi, m-a sfătuit el părintește.

— Bine, de acord! am mințit ridicându-mă să plec și dându-i falsa impresie că nu am nimic de obiectat.

— Lina, vorbesc serios, a țipat el intuindu-mi revolta înăbușită, dar prea târziu, căci eu trântisem deja ușa biroului.

Dacă credeți că o să stau degeaba, va înșelați amarnic, mi-am spus în sine, punându-mi la cale deja în minte un plan.

Ero o zi obișnuită din viața mea, una ca oricare alta de până acum, plină de amenințări și planuri ascunse. De data asta n-o să stau pe tușă, de data asta o să acționez, așa cum ar face orice membru al mafiei.

După ce am ieșit din biroul directorului i-am dat un mesaj lui Ivan să ne vedem pe terenul de fotbal.

Dacă părinții mei cred că pot să-mi controleze viața, se înșală! Sunt copia fidelă a mamei în ceea ce privește șiretenia, așa că voi face cum vreau eu și ce vreau eu!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Ivan îngrijorat parcă, venind din spatele meu.

— Știi, nu prea am chef de ore, am zis întorcându-mă spre el. Ai din întâmplare alte idei?

— Știi că mereu am, mi-a răspuns râzând, apoi dându-mi mâna să mă ridic de pe bancă.

L-am luat de mână și am plecat cu el, șoptindu-i discret să scape de bodyguardzii de pe urmele noastre.

Am scăpat de matahale la câteva minute de când plecasem de la liceu, iar în oglinda retrovizoare în care mă tot uitam nu se mai zărea nicio mașină pe urmele noastre. Exact ce voiam!

— Ți-am spus că vom reuși, zise Ivan cu o urmă de mândrie în voce.

— Sigur, i-am spus cu zâmbetul pe buze, în timp ce îmi strecuram ușor mâna pe piciorul lui.

— Lina, îmi zise în semn de avertizare, dar mâna mea își continua drumul și așa fi mers mai departe dacă nu îmi suna telefonul.

— Nu răspunde, s-a grăbit el să mă împiedice.

— Cred că e mai bine să răspund și am răspuns fără să văd pe ecran cine suna.

— Da, am răspuns.

— Ai încurcat-o, soro! mi-a răspuns de la capătul firului o voce bărbătească, pe care nu o mai auzisem de mult, apoi a închis.

— Cine era? m-a întrebat Ivan.

— Nu vrei să știi, i-am zis uitându-mă în oglindă și văzând patru mașini venind după noi. La naiba, ne-au găsit!

— Nu pentru mult timp, a spus mărind viteza, dar dintr-odată în fața noastră au apărut două mașini, făcându-l pe Ivan să frâneze brusc.

Din mașinile din față au coborât bodyguardzii, apoi persoana aceea pe care nu o mai văzusem de ceva timp.

— Cine este tipu' blond?

Nu i-am răspuns, ci m-am dat repede jos din mașină și am pornit spre bărbat. Când mai aveam câțiva pași am sărit în brațele lui, mai să-l sufoc.

— Mi-ai lipsit, am spus cu fața îngropată în gâtul bărbatului.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Lina, mi-a mărturisit Petrus, fratele meu.

— Cine e ăsta, Lina? am auzit din spate vocea iubitului meu încercând să pară curajos, dar știam prea bine că îi este frică.

— Gura mică, băiețel, și joc de glezne, până nu dispari subit! s-a enervat Petrus, eliberându-mă din brațele lui.

— Petrus, l-am rugat prinzându-l de mână.

— Urcă în mașină și nu comenta, și le-a făcut semn bodyguarzilor să vină să mă ia.

Nu am protestat, pentru că era inutil, m-am resemnat și m-am urcat în mașină supărată, uitându-mă cum fratele meu îi spune ceva nu tocmai plăcut iubitului meu. De unde știam că îi spune ceva neplăcut? Să zicem că iubiții mei mă păraseau imediat ce Petrus vorbea cu ei.

— La dracu! am înjurat printre dinți când am văzut că Ivan îi dă geanta mea lui Petrus, alb la față și încordat că un arc.

Fierbeam de nervi, iar când Petrus s-a urcat în mașina cealaltă îmi venea să-l omor, dar și să-l felicit în același timp pentru că intuise atât de bine scandalul ce aveam să i-l fac.

Cu brațele înfipite în piept, am așteptat nerăbdătoare să ajungem acasă, să pot răbufni, ceea ce nu a durat prea mult. Imediat ce mașina a oprit în fața casei am coborât și am pornit hotărâtă spre intrare, ignorându-l pe Petrus.

— Mamă, am țipat din hol atât de tare, că și morții ar fi înviat.

— Ce o să le spui, *cecampa* (surioară)? Că te-am prins când chiuleai cu iubitul și probabil vă duceți acasă la el? m-a întrebat Petrus de undeva din spatele meu.

Nu i-am răspuns și am așteptat să apară părinții noștri. Imediat ce-am zărit obrajii îmbujorați ai mamei și cămașa descheiată a tatei am știut că am picat într-un moment prost.

— Pe bune? am țipat indignată în timp ce fratele meu a început să râdă.

— Ai venit! a țipat și mama când l-a văzut pe Petrus.

Uitând de ipostaza în care aproape i-am găsit a sărit în brațele fratelui meu, la fel ca mine mai devreme.

— Trebuia să fii la ore, Lina, ce s-a întâmplat? m-a întrebat tata încheindu-se la nasturi și îndreptându-și atenția asupra mea.

— Da, Lina, ce s-a întâmplat? a intervenit aluziv fratele meu.

— Mă durea burta și, din întâmplare, când am plecat m-a sunat Petrus că vine acasă. Eu l-am rugat să vină să mă ia în trecere și pe mine, am mințit cu nonșalanță.

— Nu aveai nimic dimineață, ba dimpotrivă erai bine, a spus suspicios tata.

— Ei bine, dimineață nu-mi venise, i-am zis, știind că o să-l fac să dea înapoi, ceea ce a și făcut.

— Aaa... mhh..., bine, a spus tata, bâlbâindu-se.

— Vino Lina, m-a chemat mama. Mai bine mi-ai spune adevărul, altfel nu mai ieși din casă, mi-a șoptit în timp ce treceam pe lângă tata.

Am oftat și am deschis ușa camerei mele trântindu-mă pe pat și sperând pentru o clipă ca mama să renunțe la a mă lua la rost.

— Deci? m-a și întrebat mama, închizând ușa în urma ei.

— Știu despre acele amenințări, i-am mărturisit urmărindu-i expresia feței.

— Știam că Boris nu-și va putea ține gura! Atunci înțelegeți de ce trebuie să faci ce-ți spunem noi, a continuat.

— Vreau și eu să vă ajut, m-am plâns.

— Ne ajuți mai mult dacă stai potolită și faci cum îți spunem noi, a repetat ea.

— Măcar știi despre cine este vorba? am schimbat subiectul.

— Da, a răspuns scurt, grăbindu-se să iasă din cameră.

Ei bine o să aflu singură dacă voi nu-mi spuneți. Auzi la ea, să stau liniștită, de parcă am putut să fac asta vreodată!

Până la cină aveam deja un plan bine pus la cale, însă, ca de fiecare dată când îi ceream ajutorul lui Sasha, fratele meu nu voia să mă ajute. Nu că l-aș fi implicat de prea multe ori, voiam doar ca cineva să-mi

țină de șase cât timp eu intram în biroul mamei, dar papă-lapte nici nu voia să audă, așa că mi-am schimbat planul.

Aveam să aștept până când adormeau toți, apoi urma să intru în birou, și nu ca și cum aș fi făcut asta pentru prima oară.

— Lina, masa este gata! a țipat tata de la parter.

Nu am răspuns, ci am coborât oprindu-mă la intrarea în living. În sfârșit eram toți așezați la masă. De când Petrus a plecat la universitate în Londra, toată atenția și grija nemăsurată s-au revărsat asupra mea și a lui Sasha, dar asta nu însemna că mama nu știa fiecare mișcare a lui Petrus sau că tata nu-i intercepta fiecare mesaj sau e-mail. Eram foarte curioasă cum ar reacționa fratele meu în fața acestei intruziuni.

— Lina, nu te mai holba și așază-te până nu mănâncă băieții tot, m-a îndemnat mama cu zâmbetu-i până la urechi.

M-am așezat la masă și am rămas suspicios de tăcută, chiar și spre surprinderea, până când s-a decis Petrus să deschidă primul gura.

— De când ești împreună cu el, surioară?

— Petrus, i-am spus văzând că toată lumea se uită la mine.

— Hai surioară, după câte mi-am dat seama va duceți la el acasă, a continuat.

Și cam asta era relația dintre mine și fratele meu mai mare, tachinare cât cuprinde și enervare